

CATEQUESI DEL SANT PARE
PREPARADA PER A L'AUDIÈNCIA GENERAL

del dimecres 26 de febrer de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. I. La infància de Jesús.

7. «Els meus ulls han vist el Salvador» (Lc 2,30).

La presentació de Jesús al Temple

Benvolguts germans i germanes, bon dia,

Contemplem avui la bellesa de «Jesucrist, que és la nostra esperança» (1Tm 1,1) en el misteri de la seva presentació al Temple.

En els relats de la infància de Jesús, l'evangelista Lluc ens mostra l'obediència de Maria i Josep a la Llei del Senyor i a totes les seves prescripcions. En realitat, a Israel no hi havia l'obligació de presentar l'infant al Temple, però qui vivia a l'escolta de la Paraula del Senyor i volia conformar-s'hi, considerava que era una pràctica valuosa. Així ho va fer Anna, la mare del profeta Samuel, que era estèril; Déu va escoltar la seva pregària i ella, després de tenir un fill, el va portar al temple i el va oferir per sempre al Senyor (cf. 1Sa 1,24-28).

Lluc narra, doncs, el primer acte de culte de Jesús, celebrat a la ciutat santa, Jerusalem, que serà la meta de tot el seu ministeri itinerant a partir del moment en què prengui la ferma decisió de pujar allí (cf. Lc 9,51) anant a l'encontre del compliment de la seva missió.

Maria i Josep no es limiten a inserir Jesús en una història de família, de poble, d'aliança amb el Senyor Déu. S'ocupen de la seva custòdia i del seu creixement, i l'introdueixen en l'atmosfera de fe i culte. I ells mateixos creixen gradualment en la comprensió d'una vocació que els supera amb escreix.

Al Temple, que és «casa d'oració» (Lc 19,46), l'Esperit Sant parla al cor d'un home ancià: Simeó, un membre del poble sant de Déu preparat per a l'espera i l'esperança, que alimenta el desig que es compleixin les promeses fetes per Déu a Israel per mitjà dels profetes. Simeó percep al Temple la presència de l'Ungit del Senyor, veu la llum que resplendeix enmig dels pobles sumit «en la fosca» (cf. Is 9,1) i va a l'encontre d'aquell infant que, com ho va profetitzar Isaïes, «ens ha nascut un infant», «ens ha estat donat un fill», «el Príncep de pau» (Is 9,5). Simeó abraça aquell nen que, petit i indefens, descansa entre els seus braços; però és ell, en realitat, qui troba el consol i la plenitud de la seva existència abraçant-lo. Ho expressa en un càntic ple de gratitud commovedora, que a l'Església s'ha convertit en l'oració final del dia:

«Ara, Senyor, deixa que el teu servent
se'n vagi en pau, com li havies promès.
Els meus ulls han vist el Salvador,
que preparaves per presentar-lo a tots els pobles:
llum que es reveli a les nacions,
glòria d'Israel, el teu poble» (Lc 2,29-32).

Simeó canta l'alegria de qui ha vist, de qui ha reconegut i pot transmetre a altres l'encontre amb el Salvador d'Israel i dels pobles. És testimoni del do de la fe, que rep i comunica

als altres; és testimoni de l'esperança que no decep; és testimoni de l'amor de Déu, que omple d'alegria i de pau el cor de l'ésser humà. Curull d'aquest consol espiritual, l'ancià Simeó veu la mort no com el final, sinó com la realització, com la plenitud, l'espera com una «germana» que no destrueix, sinó que introdueix en la vida veritable que ja ha pregustat i en la qual creu.

Aquell dia, Simeó no és l'únic que veu la salvació feta carn en l'infant Jesús. El mateix li passa a Anna, una dona que més de vuitanta anys, vídua, dedicada nit i dia al servei del Temple i consagrada a l'oració. En veure l'infant, de fet, Anna celebra el Déu d'Israel, que precisament en aquell petit ha redimit el seu poble, i ho explica als altres, difonent generosament la paraula profètica. El cant de la redempció de dos ancians difon així l'anunci del Jubileu a tot el poble i al món. Al Temple de Jerusalem es revifa l'esperança en els cors perquè en ell ha fet la seva entrada Crist, la nostra esperança.

Benvolguts germans i germanes, imitem també nosaltres l'exemple de Simeó i Anna, aquests «pelegrins de l'esperança» que tenen ulls nets capaços de veure-hi més enllà de les aparences, que saben «olorar» la presència de Déu en la petitesa, que saben acollir amb alegria la visita de Déu i tornar a encendre l'esperança en el cor dels germans i germanes.